

αὐτὸ τῆς καλλονῆς· ναί! θά φανῶ ἀνὴρ καὶ σφός· ὅα φέρω εἰς πέρας τὴν ἐντολήν μου, καὶ μετ' ὀλίγον θά μ' ἐπανάιδης ἄξιον σοῦ, ὦ πόλις ἱερὰ τὴν ὁποίαν ἡ σελήνη φωτίζει τόσον ἐρωτικά μὲ τὰς ἀκτινάς της, ὅταν τὸ ἴλαρόν ἄστρον ἐπικρέμαται ἐπὶ τῆς κορυφῆς τοῦ ὄρους Τυργετὸν ὡς ἀργυροφάντος φανὸς τοῦ Ναγκίν.

Τὸ πνεῦμά μου τώρα εἶναι ἤσυχον, ἡ καρδία μου ἐλαφρὰ ὡς πᾶν τὸ κενόν. Πηγαίνω ν' ἀφήσω τὴν ὑγείαν εἰς τὸν Κολάον τῶν Ἐξωτερικῶν, καὶ νὰ διορθώσω ὅλα τὰ διπλωματικά λάθη ὅσα ἔκαμα ὅτε μὲ κατεδίωκεν ὁ πῶς τῆς Κυρίας Ἀλεξανδρίνας Σαὶν Φάρ.

Διὰ τὸ ἀκριβὲς τῆς ἀντιγραφῆς. 'Ο δόκτωρ "Ι ΜΕΡΥΣ.

ΠΕΡΙ ΡΥΤΙΔΩΝ

Ὡς διαφέρει ἀστὴρ ἀστέρος, οὕτω καὶ ρυτίδες διαφέρουσι ρυτίδων. Αἱ κυρίως λεγόμεναι ρυτίδες προέρχονται ἐξαιρέτως ἐκ τοῦ γήρατος. Διὸ πρέπει νὰ διακρίνωμεν αὐτῶν τὰς λεγόμενας θηλιδιώδεις, αἵτινες πολυαριθμώταται οὕσαι εἶνε ὁραταὶ μάλιστα κατὰ τὰς θηλάς ἢ τὰς βράγας τῶν δακτύλων, καὶ ὧν αἱ σπειροειδεῖς γραμμαὶ ἐκτείνονται καθ' ἅπασαν τὴν ἐπιφάνειαν τοῦ σώματος. Προϊούσης δὲ τῆς ἡλικίας πολλὰι τῶν γραμμῶν τούτων μετασχηματίζονται εἰς καθ' αὐτὸ ρυτίδας. Μετὰ ταύτας ἔρχονται αἱ ἀρθρικάι, φαινόμεναι ἐπὶ τῶν διαφόρων ἀρθρώσεων ἢ κλειδώσεων. Αἱ ἐπὶ τῶν ἀρθρώσεων τῆς χειρὸς, παραδείγματος χάριν, εἶνε καταφανεῖς ἀπὸ τῆς παιδικῆς ἤδη ἡλικίας. Κατὰ τρίτον δὲ λόγον ὑπάρχουσι αἱ μιλικάι, γεννώμεναι ἐκ τῆς συνήθους συστολῆς μυῶν τινῶν, καὶ οὕσαι κάθετοι ἐπὶ τὴν φράγν τῶν ἰνῶν τῶν. Αὗται δ' αἱ ρυτίδες γίνονται καταφανέστεραι καθ' ὅσον τὸ δέρμα λεπτύνεται καὶ ἀποβάλλει προϊούσης τῆς ἡλικίας τὸν πιμελωδῆ ἰστόν, ὅφ' οὗ εἶνε ἔσθθεν ὑπεστρωμένον. Αὗται δὲ εἶνε αἱ καθ' αὐτὸ ρυτίδες τοῦ γήρατος, ἀναραινόμεναι κατὰ τὸν κανθὸν τῶν ὀφθαλμῶν, ὑπὸ τὰ βλέφαρα, ἐπὶ τοῦ μετώπου καὶ ἐπὶ τῶν παρειῶν.

Πασῶν τῶν ρυτίδων τούτων πλείστον λόγου ἄξιαι εἶνε αἱ τοῦ μετώπου. Ὁ Δάρβιν ἐπιμελῶς ἐξετάσας τὸν τρόπον τῆς παραγωγῆς αὐτῶν, περιέγραψε λεπτομερῶς τὰ ἀποτελέσματα τῶν κλαυθμῶν, τοῦ γέλωτος, τοῦ φόβου, τῆς ὀργῆς, ὧν ἡ ἔκφρασις ἐπαναλαμβανομένη προσδιορίζει τὸ σχῆμα, τὴν ἔδραν καὶ τὴν φράγν τῶν συνήθων ρυτίδων.

Ἐπάρχουσι δὲ καὶ ρυτίδες διακριτικαὶ ἢ χαρακτηριστικαὶ, οἷον αἱ κάθετοι αἱ χαρχαθεῖσαι ὑπὸ τῆς πολλῆς προσοχῆς ἢ μᾶλλον ὑπὸ τῆς συνεχῆς μερίμνης καὶ ἐνασχολήσεως τῶν ἐργατῶν, αἱ τῆς λύπης ρυτίδες αἱ ἀναραινόμεναι ἐπὶ τοῦ μετώπου ὑπεράνω τῶν βλεφάρων καὶ τῆς ρίζης τῆς ῥινός, γραμμῆ τις καμπύλη, ἣν παρωμοίασαν πρὸς πέταλον ἵππου. Προέρχονται δὲ αὗται

ἐκ τούτου ὅτι ἡ λύπη ρυτιδοῖ τὸ μέτωπον ἐγκασίως κατὰ τὸ μεσαῖον μέρος μόνον, ἐν ᾧ ταυτοχρόνως αἱ ὄφρακαὶ λεγόμεναι τὴν ἑξωτερικὴν γωνίαν τῶν ὀφθαλμῶν, ἐν ᾧ ἐκδηλουμένης τῆς λύπης, τὸ μέρος τοῦτο μένει λείον καὶ ἀνευ τινὸς πτυχῆς. Τοῦ δὲ παρωρισμένου ἀνθρώπου αἱ ἐγκασίαι ρυτίδες γίνονται λοξαὶ ἀρχόμεναι ἀπὸ τῆς ρίζης τῆς ῥινός.

Καθ' ὅλου δὲ ὅσον τις μᾶλλον συνοφρουοῦται τόσον καὶ μᾶλλον κυριεύεται ὑπὸ τῆς λύπης, διαλογίζεται δυσάρεστα καὶ λυπηρά, ἐπισπεύδει τὴν ἐπὶ τοῦ μετώπου τοῦ ἐμφάνισιν τῶν ἀλλὰκων τούτων, αἵτινες οὐδέποτε πλέον ἐξαλείφονται. Διὰ τοῦτο καὶ οἱ φαιδροὶ εἶνε ἥττον ὑποκείμενοι εἰς τὰ συμπτώματα ταῦτα τοῦ προῦρου γήρατος. Πάντοτε σχεδὸν ἡ εὐθυμία καὶ ἡ φαιδρότης συνοδεύεται ὑπὸ τινος εὐσαρκίας· παρετηρήθη δὲ ὅτι οἱ σωματώδεις καὶ παχεῖς ἀνθρωποὶ ρυτιδοῦνται βραδέως καὶ ὀλίγον.

Γενικῶς ὁμολογεῖται ὅτι αἱ γυναῖκες εἶνε ὀλίγον κοιλιόδουλοι. Ἡ κλίσις αὕτη τοῦ εὐμόρφου φύλου ἐξαρτᾶται πῶς καὶ ἐκ τῆς φύσεως, διότι ἢ καλοφαγία, ὀφείλομεν νὰ το εἴπωμεν, εἶνε εὖνους πρὸς τὴν εὐμορφίαν. Εἶνε ἀληθῶς ἀποδεδειγμένον ὅτι δίαιτα εὐτακτος, λεπτή καὶ πεφροντισμένη ἀναχαιτίζει ἐπὶ πολὺ τὰ ἐξωτερικὰ τοῦ γήρατος σημεῖα, καθίστησι τοὺς ὀφθαλμοὺς λαμπροτέρους, τὸ δέρμα ἀπαλότερον καὶ ζωηρότερον καὶ τοὺς μῦς ἰσχυροτέρους. Ἐπειδὴ δὲ εἶνε βέβαιον ὅτι αἰτία τῶν ρυτίδων εἶνε ἡ χαλάρωσις τῶν μυῶν, οὐχ ἥττον ἀληθὲς εἶνε ὅτι οἱ εἰζεύροντες νὰ τρώγωσιν ἢ κοινότερον εἰπεῖν οἱ καλοφαγάδες εἶνε συγκριτικῶς δέκα ἔτη νεώτεροι τῶν ἀγνοούντων τὴν τέχνην τοῦ τρώγειν.

Λοιπὸν ὁ θέλων ἐπὶ πολλὸν χρόνον νὰ προφυλάσσηται ἀπὸ τῶν ρυτίδων, ὀφείλει νὰ ἐξορτακίση πᾶσαν λύπην καὶ πᾶσαν μερίμνην, πάντα θλιβερὰ διαλογισμῶν, πᾶσαν σπουδαίαν σκέψιν, νὰ ζῆ φαιδρὸς καὶ νὰ ποδεχθῆται μετὰ ψυχικῆς εὐσταθείας καὶ γενναιότητος τὰς τῆς παλιτροῦ τοῦ Τύχης περιπετείας, εἴτε χαρμυσύνοους εἴτε λυπηράς, καὶ νὰ ἐπιμελῆται πάση δυνάμει ὅπως παχυνθῆ μὲν ἐὰν εἶνε ἰσχνός, μὴ γεινῆ δὲ ἰσχνός ἐὰν εἶνε πῶς εὐσαρκος.

Ἡ δικηριβωμένη ἐπιμέλεια περὶ τὴν θεραπείαν τοῦ σώματος καὶ τὸν καλλωπισμὸν ἐπαναλαμβανομένη καθ' ἑκάστην καὶ μετὰ δεξιότητος καὶ τέχνης, δύναται καὶ αὕτη νὰ ἀναχαιτίσῃ τοὺς φοβεροὺς τοῦτους τῆς εὐμορφίας πολέμιους. Αἱ συγκαλὶ λούσεις διὰ ψυχροῦ ὕδατος συνιστῶνται ὡς ὠφελιμώταται καὶ δραστηριώταται κατὰ τὴν περίστασιν ταύτην.

Καθ' ὅλου δὲ τὰ ἄριστα καὶ τὰ μόνα εἰδικῶς κητάλληλα πρὸς ἀναχαίτισιν ἢ ἐξασθένωσιν τῶν φοβερῶν ἐπιχειρῶν τοῦ χρόνου εἶνε ἀκριβῆς τήρησις τῶν τῆς ὑγιεινῆς παραγγελημάτων, τακτικὸς βίος, ἡρεμία τῆς ψυχῆς καὶ τοῦ πνεύματος, ἠθικὴ ἄκρα, εὐζωία κτλ. κτλ.

Ἄλλα δυστυχῶς τὰ πλεῖστα τῶν μέσων τούτων δὲν πωλοῦνται ἐν τῇ ἀγορᾷ, καὶ δὲν δύναται πᾶς ἄνθρωπος νὰ τα εὔρη καὶ τα μεταχειρισθῇ. Διότι μόνη ἡ θέλησις δὲν ἀρκεῖ νὰ καταστήσῃ τὸν ἄνθρωπον φαιδρὸν καὶ ἀμέριμον. ***

ΠΤΩΧΗ ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ

Ἐσχάτως ἀπεβίωσεν ἐν Λονδίῳ ὁ βαρῶνος Λιονέλ Ῥότσιλδ ἀφῆσας περιουσίαν 13 ἑκατομμυρίων στερλινῶν, ἢ 325 ἑκατομμυρίων φράγκων. Ἡ περιουσία αὕτη εἶνε κατὰ 160 ἑκατομμύρια μεγαλύτερα τῆς τοῦ Μέγερ Ῥότσιλδ καὶ κατὰ 175 ἑκατομμύρια μικρότερα τῆς τοῦ βαρῶνου James Ῥότσιλδ, τῶν Παρισίων. Ἐὰν εἰς τὰς περιουσίας ταύτας προστεθῇ καὶ ἡ τοῦ ἐν Βιέννῃ Ῥότσιλδ, τὸ ὅλον τῆς περιουσίας τῆς οἰκογενείας ταύτης συμποσοῦται εἰς ἓν καὶ ἡμισυ περίπου δισεκατομμύριον. Ἡ ἐτήσια πρόσδοδος ἐπομένως τῆς ὅλης περιουσίας εἶνε: 75 ἑκατομμύρια κατ' ἔτος, 6,250,000 κατὰ μῆνα, 208,333.33 καθ' ἑκάστην, 8,680.55 καθ' ὥραν καὶ 144.67 κατὰ λεπτόν. Κυρία M*

ΑΘΗΝΑΪΚΑ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

Ε'

Τῆ ΚΥΡΙΑ Χ** — Εἰς ΒΕΛΑΓΙΟΝ (Παρὰ τὴν λίμνην τοῦ Κόμου).

Ἐν Ἀθήναις, τῇ 20 Ἰουνίου 1879.

Ἐἶσαι κατενθουσιασμένη, μοῦ γράφεις, καὶ ἐννοῶ κάλλιστα τὸν ἐνθουσιασμόν σου, καὶ θὰ τὸν ὑπέθετα, ἂν δὲν μοῦ τὸν ἔγραψες. Φαντάζομαι δὲ ποῦ θ' ἀναβῇ ὁ ἐνθουσιασμός σου αὐτὸς ἀκόμη, ὅταν σιγὰ σιγὰ περιπλεύσῃς ἀνέτως, ὄχι δι' ἀτμοκινήτου ἀλλὰ διὰ μικρᾶς λέμβου, τὴν λίμνην ὀλοκλήρον, ἢ περιέλθῃς ἀνέτως τὰς ὄχθας τῆς, καὶ ἐπισκεφθῇς καὶ θαυμάσῃς τὰς μαγευτικὰς ἐκείνας ἐπαύσεις, αἵτινες κοσμοῦσι τοὺς γλοερούς τῆς λόφους. Τότε θὰ ἰδῆς . . .—δὲν ἐξοκολουθῶ, διότι εἶμαι βεβαία ὅτι θὰ θυμώσῃς ὡς ἐθύμωνες ἄλλοτε καιρικώτατα, ὅτε μὲ καταλάμβανεν—ἐνθυμῆσαι;—ἡ σατανικὴ ἐπιθυμία νὰ σοῦ διηγῶμαι τὸ τέλος μυθιστορημάτων, οὕτινος σὺ ἀνεγίνωσκας τὴν ἀρχήν. Ἄς ἔλθω λοιπὸν εἰς τὰς Ἀθήνας μας, καὶ ἄς ἀφήσω τὴν Ἰταλίαν σου. Ἄς ὑποπαθῶ ἐκοῦσα ἄκουσα εἰς τὸν φοβερὸν σου ἐγωϊσμόν, ὅστις δὲν ἀρκεῖται μόνον εἰς τὰς ἐκ τῆς ξενιτείας ἀπολαύσεις, ἀλλὰ θέλει ὡς καρύκευμα ἐβδομαδιαῖον καὶ τὰς ἀπὸ τῆς πατρίδος εἰδήσεις, καὶ τὰς θέλει εὐαρέστους πάντοτε καὶ τερπνάς. Εὐαρέστους πάντοτε καὶ τερπνάς! Αὐτὸ δὰ εἶνε! Ἡξέυρεις ὅτι κατήντη-

σες τυραννικῇ; Δὲν θέλεις, λέγεις, νὰ σοῦ ἀναφέρω τὰ δυσάρεστα τῶν Ἀθηναίων, οὔτε νὰ ἀκομίζω τὴν εὐφυΐαν μου—εὐχαριστῶ διὰ τὴν φιλοφροσύνην—εἰς τὰς ἐλλείψεις τῆς ἑλληνικῆς πρωτεύουσας· τὰς γνωρίζεις, λέγεις, καὶ ἐπιθυμοῦμαι νὰ τὰς λησμονήσῃς. Δι' αὐτὸ ἴσα ἴσα ἐταξείδευες, διὰ νὰ μὴ βλέπῃς τὸ θέαμα τῶν μικρῶν μας ἀσχημιῶν, καὶ ν' ἀτενίζῃς μόνον μακρόθεν τὴν Ἑλλάδα, ὡς ὥραϊον στενογράφημα, τὸ ὁποῖον δι' αὐτὸ ἀκριβῶς ἐξωγραφῆθη διὰ νὰ βλέπεται μακρόθεν. Σοῦ ταράττει, γράφεις, τὰ νεῦρά σου, ἢ, ἔστω καὶ ἀνώδυνος καὶ ἀθῶα κακολογία· σ' ἐμποδίζει νὰ χωνεύῃς τακτικὰ τὰ ὥραϊα ἐλβετικά χαμαικέρασα, ἅτινα παραθέτει ἐπὶ τῆς τραπέζης σου ὁ προγαστωρ σου καὶ φαιδρὸς ξενοδόχος, καὶ τέλος πάντων, kurz und gut, ὡς λέγει πάλιν ὁ γερμανός σου ὑπηρετής, θέλεις νὰ σοῦ γράφω τὰ ὥραϊα πράγματα τῶν Ἀθηναίων, τὰ εὐχάριστα μόνον καὶ τὰ ἰλαρά, διότι αὐτὸ σὲ ὠφελεῖ εἰς τὴν ὑγείαν! Ἐχεις ἐν μέρει δίκαιον. Ταξειδεύεις χάριν Θεραπείας—νοσήματος ὅπερ ἀγνοεῖς καὶ σὺ ὡς τὸ ἀγνοοῦσι καὶ οἱ ἰατροί σου, ἀλλ' ἀδιάφορον—, καὶ ἐννοεῖς, πολὺ λογικῶς καὶ συνεπῶς, νὰ ἀποτελῶσι καὶ αἱ ἐπιστολαί μου μέρος ὀλοκληρωτικῶν τῆς Θεραπείας σου· τρεῖς τῆς ἐβδομάδος λουτρά, πᾶσαν πρωτὴν τυρόγαλα, δύο ὥρας περιπάτου καθ' ἡμέραν, καὶ ἅπαξ τῆς ἐβδομάδος . . .—μῖαν φαιδρὰν ἐπιστολήν ἐξ Ἀθηνῶν! Ὁραία, μὰ τὴν ἀλήθειαν, ἐτακτοποίησες τὴν ὑγιεινὴν σου διαίτην, καὶ θὰ εἶχα μαύρην ἀληθῶς τὴν καρδίαν, ἂν ἐγὼ μόνον, ἐκ κακῆς μου θελησέως, ἐτάραττον τὴν συνταγὴν σου. Πλὴν φίλη μου, . . .—ἀλλ' ἔστω· οὐδὲ δικαιολογοῦμαι κἄν, διότι συλλογίζομαι τὰ πορφυρὰ σου εὐώδη χαμαικέρασα, καὶ τὴν ἐνδεχομένην κακὴν τῶν χώνευσιν. Τοῦτο μόνον συλλογίσου· ὅτι, ἂν ἐξαφνα καμμίαν ἐβδομάδα δὲν λάβῃς ἐπιστολήν μου, δὲν πρέπει νὰ τὸ ἀποδώσῃς εἰς κακὴν μου θέλησιν, μήτε εἰς ἀμέλειαν, μήτε εἰς ὀκνηρίαν· ἀλλὰ μόνον καὶ ἀπλούστατα εἰς ἐξάντησιν ἢ προσωρινὴν τουλάχιστον ἔλλειψιν τῶν συστατικῶν τοῦ χαροποιῦ ἀερίου, ὅπερ ἐπιθυμοῦμαι καὶ καλὰ νὰ φέρωσιν ὑπὸ τὴν ῥίνα σου τὰ γράμματα ἰ μου. Oὐ le peuple n'a rien le roi perd ses droits, λέγουσιν οἱ γάλλοι, σὺ δὲ βεβαίως δὲν ἔχεις τὴν ἀξίωσιν νὰ δεσπόσῃς τῶν ἀδυνάτων, οὔτε θὰ ὀργισθῇς διότι δὲν σοῦ δίδεται τὸ μὴ ὑπάρχον. Ἄλλα καὶ ἂν ὀργισθῇς, ὁ ἀκούσῃς τὸ «οὐκ' ἂν λάβοις παρὰ τοῦ μὴ ἔχοντος», καὶ θὰ ἡσυχάσῃς.

Αὐτὴν εὐτυχῶς τὴν ἐβδομάδα ἔχω κἄτι νὰ σοῦ διηγῶμαι, καὶ χαίρω ὅτι ἡ ὑγεία σου εἶνε ἀκόμη ἐξησφαλισμένη διὰ μίαν ἐβδομάδα.

Τὴν παρελθούσαν, ἢ μάλλον εἰπεῖν προπαρελθούσαν, τρίτην κατέβην μὲ τὸν I. . . εἰς τὸ Φάληρον. Μὴ μὲ μαλώσῃς, ὅτι καταβαίνω συχνὰ εἰς τὸ Φάληρον, καὶ ὑποθέσῃς ἄλλα ἀντ' ἄλλων.